

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

22. Si in Tyro & Sidone factæ essent virtutes quæ factæ sunt in vobis,
olim in cilicio & cinere pœnitentiam egissent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

IN MATTHÆI CAP. II.

22. *Si in Tyro & Sidone factæ essent virtutes quæ factæ sunt in vobis, olim in cilicio & cinere pœnitentiam egissent.*

CALVINVS hoc loco quia pro contingentia rerum & humanarum actionum libertate (quam illæ tollere vult, posita fatali quadam actionum nostrarum necessitate, propter inevitabilem Dei de singulis tum providentiam tum præordinationem infallibilem) hæc verba facere videbat, legitimum eorum & germanum sensum pervertit, ad alias considerationes animum lectoris auocans. *Christus, inquit, non disputat quid præviderit Deus futurum de ijs. vel illis, sed quid facturi fuerant alteri, quatenus ex re ipsa percipi poterat, et ad communem humanæ mentis captum sermonem accommodat.* Hæc ille. Similiter infra verba Christi de ciuitate Sodomis, eodẽ modo pervertit. *Humano (inquit) more Christus loquitur: non autem ex cal. stydyto profert quid præviderit futurum si Sodomitis Propheetam aliquem misisset.* Hæc ille. Sed hoc nihil aliud est quàm verba Christi mendacij arguere: vult enim quod Christus futurum disertè dixerat, si miracula in vno & prædicatio in altero loco facta fuisset, hoc reuera non futurum fuisse: nec Christum hoc præuidisse, sed quod possibiliter & forè futurũ erat, humano more coniecisse. Quo semel posito, & illud quoque quod Christus subiecit de grauiori pœna & condemnatione in die iudicij ciuitatum istarum quàm Tyri & Sidonis

Ver. 23.

Christi
verba
mendacij
arguit
Caluinus

G 3 aut

aut Sodomorum, secundum Calvinum inane terriculamentum erit, quia non de eo quod futurum erat prævuidit, sed humano more quantum rei indignitas postulare videbatur, Christus loquutus est, Quare hac relicta apertissima verbi Dei corruptela, quæ ex his Christi verbis vera

**Documē-
ta theolo-
gica.** ac solidæ theologiæ documenta deduci possunt, breuiter annotabimus.

**Præscien-
tia in Deo
rerum
non futu-
rarum.** Primum id erit, quod Deus propter scientiam suam infinitam, quæ non pendet ab existentia obiecti sicuti nostra, præuidet & præscit etiam quæ futura non sunt, sed fieri poterant: non quidem scientia visionis, qua solum actu futura præsciuntur à Deo, & de qua loquitur Augustinus epist. 105. in fine, & epist. 107. & lib. de prædest. sanct. cap. 14. & Prosper in Epist. ad Augustinum illi libro præfixa, negantes Deum præscire quæ futura non erant, ad ea videlicet vel punienda vel remuneranda, quo sensu Pelagiani volebant paruulos non baptizatos damnari propter mala præuisa, quæ, si vixissent, facturi erant, itémque paruulos baptizatos morientes saluari propter bona opera præuisa quæ facturi erant, sed scientia simplicis intelligentiæ: quæ etiam est non entium, sed possibilium esse. Quæ quidem notitia in solo Deo ita perfecta est, ut per hanc solam sufficienter talia cognoscat si ponerentur in actu. Sic Christus hoc loco scientia sua diuina, sed simplicis intelligentiæ, clarè videbat Tyrriorum & Sodomorum non possibilem tantum, sed & verè futuram poenitentiam, si apud eos miracula facta fuissent. Sic Dauidem Sauli tradendum esse si maneret Ceilæ, Deus interroganti Dauidi prædixit, quod tamen eo abeunte non euenit. Sic dicitur Prophetæ, si apud alias gentes

1. Reg. 23.

Ezech. 3.

gentes predicaret, fore ut ab illis audiretur. Vide Gregor. de Valentia in 1. p. D. Tho. q. 14. puncto 5. q. 2. & Ludouicū Molinam q. 14. art. 13. disp. 43.

Secundum documentum, quod increduli Iudei predicante & miracula faciente Christo idea non crediderunt, quia credere noluerunt. Peccauerunt enim isti grauius quam Tyrij. & Sidonij, quod ex grauiori condemnatione constat. Peccatū autem esse, & voluntariū non esse, pugnantia sunt. Vide Molinam q. 14. art. 13. disp. 10.

Pag. 49.

Tertium ex hoc loco documentum, quod cum aequali Dei auxilio alius interdum conuertitur, alius non conuertitur: de quo vide eundem q. & art. eisdem, disput. 12. Quae enim auxilia gratiae apud Iudeos istos non valuerunt, eadem apud Tyrios. & Sidonios valitura fuisse Christus affirmat.

Pag. 53. & 57.

Quartum documentū, quod inter auxilia gratiae quibus ad credendum homo excitatur, miracula veluti suasiones externae cōputantur. Quod etiam ex oratione Apostolorum Act. 4. & ex effectu prophetandi quē Paulus describit 1. Cor. 14. colligi potest. Vide eundē Molinam q. & art. eisdem, disput. 38.

Pag. 234.

Quintum documentū, quod haec & alia auxilia gratiae specialia Deus non confert pro ratione vsus liberi arbitrij prauii aut futuri, nec ad illos omnes Euangelij praedicatores mittit quos ad fidem conuertendos prauidit, sed salutis media pro suo solo beneplacito disponit: quod idem ex his verbis docet Molina q. 23. art. 4. & 5. disp. 1. membro 4. & S. Augustinus in libro de bono persec. rantiae cap. 9.

Pag. 416.

Sextum documentū, quod ex loco conuincitur certa futurorum etiam liberè contingentiū in

G 4 Deo

Deo providentia, & electorum quidem prædestinatio atque electio gratuita, reprobatorum vero reiectio iusta: quod in eodem vide Molina q. 14. art. 13. disput. 49. Postremū documentum, quòd
 7. isti Tyrij & Sidonij reuera fuissent conuertendi (vt Christus disertè dicit). si virtutes ibi factæ fuissent, nec propter defectum efficacis gratiæ (quæ per illa miracula fuisset efficax, propter liberi arbitrij consensum quem illa miracula cum auxilijs gratiæ indubiè eliciuissent, vt Christus docet) sed propter defectum miraculorū, & aliorum mediolorum, quæ iustè Deus illis subtraxit; alia tamen multa illis faciens quæ eos promouebant ad salutem (ait in hunc locum Corn. Iansenius) non fuisse conuersos: de quo etiam vide Molinam q. & art. citatis disput. 38. pag. 239.

21. *Olim in cilicio & cinere pœnitentiam egissent.*

Pœnitentia actus pœnalis.

ARRORDIT hunc locum Calvinus, quia manifestè videbat ex eo conuinci, non in sola vitæ mutatione & resipiscentia, quâ ille totam pœnitentiæ rationē esse vult, sed in operibus quoq; pœnalibus pœnitentiã propriè versari. Ait igitur, vt textū penitus peruertat: *Pœnitentia hic ab externis signis describitur, quorū tūc solemnissimus usus erat in Ecclesia Dei. non quòd in hanc partem insistat Christus, sed quia se ad vulgi captū inflectit.* Vult bonus Calvinus pœnitentiam hic à Christo describi, non qualis esse debeat, sed qualis tunc in more illius populi erat; nec hanc pœnitentiæ formam à Christo vel vrgeri vel commendari, sed tantum quid fieri soleat, historicè commemorari. Denique non ipsam pœnitentiam, sed signa quædam eius externa notari. Hæ sunt Caluini speculationes,